

РЕШЕНИЕ

№ 1668

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **34** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП С. чрез юрк. В. К. срещу Решение от 02.11.2021 г., постановено по НАХД № 6698/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 6-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № F591705/26.03.2021 г. на Зам.-директор на ТД на НАП - С., с което за нарушение на чл.38, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1472 лв., на основание чл.74, ал.1 ЗС.

В жалбата се твърди, че районният съд неправилно е приел, че в случая е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН. Счита се, че нарушението е установено по несъмнен начин. Моли се да бъде отменено обжалваното решение и се потвърди процесното НП.

В съдебно заседание – касаторът - ТД на НАП С. се представлява от юрк. К., която поддържа жалбата Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на СРС. Твърди, че налагането на имуществена санкция макар и в минимален размер ще затрудни дейността на

дружеството.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, II касационен състав след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Въз основа на събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал районният съд е приел за установено следното:

С писмо с вх.№ 12-00-353/14.12.2020г. Агенцията по вписванията предоставила на ТД на НАП - С. списък на юридическите лица, които не изпълнили задължението си да подадат ГФО за 2019г. в законоустановения срок - считано до 30.09.2020г. От страна на НАП били предприети необходимите мерки, произтичащи от правомощието ѝ по чл.78 ЗСч. Били изпратени покани до фирмите, една от които [фирма], за връчване на акт за установяване на административно нарушение, като било образувано административнонаказателно производство за нарушение на чл.38, ал.1, т.13Сч. Свидетелката А. Х. Б. съставила акт за установяване на административно нарушение № F591705/17.02.2021 г. на дружеството, като субсумирала констатираното нарушение под текста на чл.38, ал.1, т.1 ЗСч. Депозирано е писмено възражение в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН. Административнонаказващият орган обсъдил писменото възражение, но преценил, че същото е неоснователно и въз основа на АУАН издал процесното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че вмененото на [фирма] нарушение е маловажно. СРС е отчел, че вмененото деяние не е нанесло вреди на фиска, извършено е за първи път и публикуването на информацията в ТР е с няколко месечно закъснение поради, причини независещи от търговските субекти.

Тези аргументи на въззивния съд не се споделят от настоящият касационен състав.

Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение, с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Нарушението е такова на формално извършване, поради което възникването на вреда би съставлявало не елемент от състава на нарушението, а друго – допълнително обстоятелство, увеличаващо степента на обществена опасност на нарушението. В този смисъл Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. дело № 1/2005 на НК на ВКС. Установеното нарушение не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност, в сравнение с други нарушения от този вид.

Нарушението по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото „просто извършване“, при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. В конкретния случай, неизпълнението на административното задължение по

ЗСч., касае значими обществени отношения, свързани с изискването за публичност в дейността на търговските субекти и вярно представяне на информацията относно търговската им дейност, които отношения са охранявани от нормите на този нормативен акт. В тази връзка следва да се посочи, че за неспазване на тези разпоредби законодателят е предвидил значителни по вид и размер санкции, чието прилагане съдът намира за оправдано, без оглед степента на засягане на тези отношения. Действително една от основните цели на приложимите в случая материалноправни норми е осигуряване на публичност на информацията за стопанските субекти.

Наведеното от ответника по касация твърдение, че така наложената санкция би довела до затрудняване дейността на дружеството е несъстоятелно. От данните по делото е видно, че нетните приходи от продажби на дружеството са в размер на 1 472 872.32 лв., което не е спорно между страните, а наложената санкция е в минимален размер. Това, че нарушението е първо не е обстоятелство, което може да характеризира случая като маловажен, още повече, че констатираното закъснение в случая е четири месеца и шестнадесет дни. Не са налице обективни данни за наличие на действителна техническа невъзможност за публикуване на ГФО за процесния период, довело до установеното значително закъснение от четири месеца и шестнадесет дни.

Настоящият съдебен състав счита, че задължението за публикуване на ГФО не е обвързано от наличието на приходи, нарушаването на фиска и пр. То е вменено от законодателя с оглед гарантиране интересите на останалите лица и търговци, доколкото публикуването на отчетите дава възможност за информиране за финансовото състояние на търговеца. Финансовите отчети следва да представят вярно и честно имущественото и финансовото състояние на предприятието, отчетения финансов резултат, промените в паричните потоци и в собствения капитал и има за цел да се осигури възможност за сравнимост на финансовите отчети на предприятието с тези за предходни години и с ФО на други предприятия. В случая се касае за търговец, към когото законът поставя по-високи изисквания, включително и за публичност на неговата дейност.

Нарушението, за което е санкционирано е безспорно установено. Същото е правилно квалифицирано правно, като нарушение по чл.38, ал.1, т.1 ЗСч и правилно е приложена санкционната норма на чл.74, ал.1 ЗСч. При определяне на наложеното в минимално предвидения в тази разпоредба размер са спазени изискванията на чл.27 ЗАНН. Предвид изложеното решението на СРС следва да се отмени и вместо него се постанови ново, с което да се потвърди оспореното наказателно постановление.

При този изход на делото, направеното от касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80 лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София- град, II касационен състав,
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 02.11.2021 г., постановено по НАХД № 6698/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-и състав и вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № F591705/26.03.2021 г. на

Зам.-директор на ТД на НАП - С., с което за нарушение на чл.38, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1472 лв., на основание чл.74, ал.1 ЗСч.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на ТД на НАП С. сумата от 80 /осемдесет/ лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.